

(คนตรีนำเรื่องแควหรือกอด)

เรื่อง สม พัด หัก

(เสียงผีเพามาในราว ๒ ตัวควมมาแต่ไกลแล้วหยุดลง เสียงมาและคนหายใจหอบ ๆ)

คนนำทาง - นันแหละครับ สมปราบ ^{๕๑} เรามองบนยอดคอกยนี้เห็นโคถนคู้ที่เคียว อีกไปสู่อีกถนคู้หรือ
ถาหาเราจะไปตามทางลัด แต่ถาจะไปตามทางหลวงสร้างใหม่อย่างที่ผ่านมาแล้ว ก็
เห็นจะค่าเสียก่อน

ชาติ - ค่าก็ไม่เป็นไร (หัวเราะ) เว้นแต่ว ไอ้ที่พื้ที่วปุ้ ต้องมีแน่ ๆ นะ เคียวจะต้องไป
อจศัยศาลาวคอก ปลายยอดแหลม ๆ ที่เห็นประกายวอบแว่นะ วัคไม้ไซหรือ

คนนำทาง - ครับ วัค แควที่เห็นเป็นทิวาวขาว ๆ นะ หมูบ้าน เป็นตลาคกลาย ๆ มีถนนทราย
ผานกลางแคบ ๆ ถักจากหมูบ้านออกไปก็เป็นที่ไร คุณเห็นเนินสูงที่แคบไม่พินั้นใหม่
นันแหละ หลังหมูไม้พกก็เป็นลำห้วยไม้สูงใหญ่ ถวามันลิวาวรายเลย น้ำเขียวอ

^{๕๒} ~~ฉัน~~ ^{๕๓} ~~ฉัน~~ ^{๕๔} ~~ฉัน~~ ^{๕๕} ~~ฉัน~~ ^{๕๖} ~~ฉัน~~ ^{๕๗} ~~ฉัน~~ ^{๕๘} ~~ฉัน~~ ^{๕๙} ~~ฉัน~~ ^{๖๐} ~~ฉัน~~ ^{๖๑} ~~ฉัน~~ ^{๖๒} ~~ฉัน~~ ^{๖๓} ~~ฉัน~~ ^{๖๔} ~~ฉัน~~ ^{๖๕} ~~ฉัน~~ ^{๖๖} ~~ฉัน~~ ^{๖๗} ~~ฉัน~~ ^{๖๘} ~~ฉัน~~ ^{๖๙} ~~ฉัน~~ ^{๗๐} ~~ฉัน~~ ^{๗๑} ~~ฉัน~~ ^{๗๒} ~~ฉัน~~ ^{๗๓} ~~ฉัน~~ ^{๗๔} ~~ฉัน~~ ^{๗๕} ~~ฉัน~~ ^{๗๖} ~~ฉัน~~ ^{๗๗} ~~ฉัน~~ ^{๗๘} ~~ฉัน~~ ^{๗๙} ~~ฉัน~~ ^{๘๐} ~~ฉัน~~ ^{๘๑} ~~ฉัน~~ ^{๘๒} ~~ฉัน~~ ^{๘๓} ~~ฉัน~~ ^{๘๔} ~~ฉัน~~ ^{๘๕} ~~ฉัน~~ ^{๘๖} ~~ฉัน~~ ^{๘๗} ~~ฉัน~~ ^{๘๘} ~~ฉัน~~ ^{๘๙} ~~ฉัน~~ ^{๙๐} ~~ฉัน~~ ^{๙๑} ~~ฉัน~~ ^{๙๒} ~~ฉัน~~ ^{๙๓} ~~ฉัน~~ ^{๙๔} ~~ฉัน~~ ^{๙๕} ~~ฉัน~~ ^{๙๖} ~~ฉัน~~ ^{๙๗} ~~ฉัน~~ ^{๙๘} ~~ฉัน~~ ^{๙๙} ~~ฉัน~~ ^{๑๐๐} ~~ฉัน~~

ชาติ - ~~ไม่เร็ว ไม่เร็ว~~ มองลงไปจากยอดคอกยนี้สวยไม่เลวทีเดียว

คนนำทาง - ครับ สวย... คุณกำหนดจะมาเที่ยวสักกี่วัน

ชาติ - ถาที่พื้ก็ ก็จะอยู่สัก ๑๕ วัน ฉันอยากจะทำธุเสนาทางผ่านสายนี้ด้วย ถาหากเกิดสงคราม
แควทางรถไฟจากพิบโลกไปลำปาง เชียงใหม่ ชาติ เราก็จะลำเลียงสินค้าตามขึ้นไป
ทางนี้ จากพิบโลกมาสุโขทัย มาตาก แล้วย่านเงิน เขาสมปราบ ตัดตรงไปลำปาง
ทีเดียว เห็นเห็นใจ

คนนำทาง - คีครับ ก็มีทางนี้หนเดียวที่จะขึ้นไปได้ ถาหากทางรถไฟชาติ

ชาติ - เราจะไปกันหรือยังละ กว่าจะลงจากยอดคอกยนี้ะ ไม่ใช่เล่นเขี้ยวนา

คนนำทาง - ครับ... ผมกคควายงันแหละ

เสียงผีเพามา แล้ว คนตรีกระหิม คอย ๆ เบาลง

ชาติ (เดา) - ชาวเขาไปถึงสมปราบตำบลเล็ก ๆ ซึ่งเป็นกิ่งอำเภอของจังหวัดลำปางเอาเมื่อไกลค่า
เค็มที่ คนนำทางผู้ใจอริยได้จกหน้าที่พื้ให้อย่างเรียบร้อย เป็นบ้านพักของคหบดีผู้หนึ่ง
ที่สมปราบนั่นเอง คนนำทางของชาวเขาได้จกการพาชาวเขาไปฝากฝังไว้ในฐานะแขก
ผู้มาจากเมืองไกล ซึ่งเขาของขวนวิษยราก็ได้ให้ครรถนรับขับสู่ชาวเขาเป็นอย่างดี
เช่นเดียวกับน้ำใจของชาวชนบททั่ว ๆ ไป ที่มากไปด้วยความเมตตาต่อคนต่างถิ่นด้วย
อัชยาศัยอัปบริสุตติ เหลือเกิน

ชาวเขาพักอยู่ในสมปราบได้ ๓ วันเต็ม ๆ ๓ วันที่เที่ยวชอกชอนไปตามหมูบ้าน
ซึ่งเรียงรายอยู่ในห้วงหุบเขาแห่งนี้ และ ๓ วันที่ชาวเขาได้เรียนรู้อะไรอื่น ๆ ของ
สมปราบหลายอย่างหลายประการทีเดียว ที่ ชาวเขาพบกลิ่นไอของเมืองเหนือแขกซิม
ลยทั่วไป มีแต่ความสงบ สงัด สันโอบ และโอบอ้อมอารีซึ่งกันและกัน และวันที่ ๓ นี้
เอง ขณะลมหาวกำลังโอบมาคองขแรงจิด จนหนาวสะท้านเย็บเขาสู่หัวใจ ชาว
บ้านก็จกงานรื่นเริงรับลมหาวขึ้นอย่างสนุกสนาน เช่นเดียวกับปีก่อน ๆ ที่ผ่านมาแล้ว

เธอเดินพันวงว่าออกไปแล้ว ก็ตรงไปยังประตูออกช้า ๆ โครว ๆ พวกนั้นมาของดู
เธอแล้วรีบจับ บางคนทำทนายยื่นพริกเพี้ยคนนั้น ครึ่งนี้เอง... ขาพเจ้าก็เพิ่มความ
เวทนาสงสาร เธอขึ้นอีกเป็นทวนคุณ จึงรีบเดินกระชั้นเข้าไปอีก
(เสียงฝีเท้ากรอบแตรขดีเร็วเพราะเข้าไปบนโซโซแมง)

- ชาติ - แม่หนู... แม่หนู ~~ทำไม~~ ทำไมจะรีบเดินนักคะ
- จันทร์ - เอ๊ะ... ค่ะ
- ชาติ - เออ... เออ... แม่หนูไม่... ไม่อยู่ดูว่าวงกอนหรือจะ
- จันทร์ - ...
- ชาติ - ฉันเป็นคนมาจากเมืองโต กรุงเทพฯ... เพิ่งมาได้ ๓ วันเข้าวันนี้เอง
- จันทร์ - ก็... ฮือ จะถามทำไมคะ
- ชาติ - นั่นนะซี ฉันก็ไม่รู้ว่าฉันจะถามทำไมเหมือนกัน (หัวเราะ) บ้านแม่หนูอยู่ไกลมากไหม
- จันทร์ - (หัวเราะ) หลังหมู่บ้านไปนั่นแหละคะ เป็นไรฝ่ายไกล ๆ กับ เป็นที่ที่หวานนัยังใจจะ
- ชาติ - แม่หนูจะกลับหรือ...
- จันทร์ - ค่ะ...
- ชาติ - มา... ฉันจะเดินไปเที่ยวด้วย เดินเหงายังงั้นน่าเดินเล่นเหมือนกัน
- จันทร์ - ทำไมคุณไม่เที่ยวงานละคะ เดินไปยังงั้นไม่สนุกหรอก
- ชาติ - ฉันอยากจะทำกับแม่หนูมากกว่า
- จันทร์ - ไม่มีใคร เขาอยากคุยกับหนูหรือคะ... ถึง... ถึงแม่จะพูดด้วย ก็ไม่มีใคร เขาอยากจะทำ
สักคน คุณไม่รู้อะไรคะ หน้าตาหนู เหมือน... เหมือนผีขี้ขี้...
- ชาติ - เฉอะนะ ฉันไม่ได้นึกถึงมันสักนิด หน้าตาฉันไม่ได้สร้างขึ้นมาเองนี่นา ถ้าเป็นไปได้ ทำไมทุก
คนจะไม่ป็นให้สวย ๆ หนูไม่ตองนึกถึงงั้นหรอก เออ... ว่าแต่ความหนูนะซีอะไรจะ..
- จันทร์ - หนูชื่อ... ชาติ
- จันทร์ - หนูชื่อจันทร์คะ... โครว ๆ เขาเรียกหนูว่า บังจันทร์นี่ปอนทั้งนั้น คุณหนูมีคะ คุณเห็น
ไซ้ไหมว่าฉันน่าเกลียดมากแล้วเพียงไร หนูสองกระแจะคุณมีอะไรแล้วตองรองไหทุกที
(หัวเราะอย่างขมขื่น)
- ชาติ - หนูอยากเป็นอย่างนั้นเลย ก็ฉันพูดแล้วไงละ ว่าหน้าตาของเราเราป็นมันเองไม่ได้ ถ้า
เราไม่แค้นเสียใจเรื่องหน้าตาของเรา มันจะทำให้เราไม่มีความสุขตลอดชาติ ไซ้ไหม
คนเราเกิดมาแล้ว ก็ตองการความสุขทั้งนั้น มีอะไรอะไรที่เราจะไปรู้สึกเช่นนั้น
ซุจคำมีดีตาชาติ เออ... หนูของแม่หนูนะ แคลอนไม่เป็นยังงั้นไซ้ไหม
- จันทร์ - ค่ะ... แคลอนหนูสวย ๆ จริง ๆ นะคะ หนูเป็นคนสวยคนหนึ่งที่สปรานนี้ที่เดียว
- ชาติ - ~~แล้ว~~ แล้วใจ ใครเป็นคนทำให้หนูเสียสวยหมดยังงั้น
- จันทร์ - เขาชื่อ... (สะอื้น) เขาเป็นคนทำให้หนูหมดสวย เขาเอามือกรีดหน้าหนูเสียยับเยิน
คุณหนูมีคะ แคลไปรอบ ๆ หน้าหนูเดี๋ยวบอก ปากหนูเกือบขาด นี่คะ เนื้อที่แค้น

- จันทร์ - วัย... เอ๊ะ ทำไมต้องเล่นบ้า ๆ ยังงี้ด้วย เห็นฉันเป็นยังไงไปนี่
  - คนเมา - บู๊ไซ... ลูกนกถูกหนอยก็ไม่ได้ ที่เขาเคนว่าเขากอดก้นกอดมยังไม่เห็นไร หรือหวงเนื้อ
  - จันทร์ - ฉันไม่ใช่หนูหึ่งงั้นงั้นนะ จะบอกให้
  - รัตน - จันทร์ กลับบ้าน....
  - จันทร์ - รัตน....
  - รัตน - กลับบ้าน... กลับบ้านเดี๋ยวนี้ เลิกเล่นที่ ไอ้รำวงรำวงบ้า ๆ นี้นะ ไป..ไปทีเดียว
(กระทึกกระท่อมพร้อมกันมีเสียงผีเทาจริง)
  - จันทร์ - ออ... เจ็บรัตน อายาบ่มีฉันแรงนักสิ แล้วยาววังเววนัก ฉัน...ฉันวิ่งตามไม่พ
(มีเสียงตะโกนไล่หลังกมาแว่ว ๆ)
  - ... - หวงนักหรือ... ส่วนหนอยเคียวหวงไปไหน (ระมก)
  - ... - เออ คีละวะ มันไม่มีเรื่องบางก็แล้วไป ถ้าผิดเมื่อไรละก็... คอยดู....
(เสียงคนตรีเร่วกระชั้น แล้วซาคหายหวนลง มีเสียงหอมของทั้งสองคน)
  - รัตน - ระย้า ยังขึ้นแล้วยังรำอยู่ได้ หุเรศยังงั้นแล้วยังพนรำ...รำ...รำ
  - จันทร์ - แล้วทำไมรำแล้วจะทำยังไง....
  - รัตน - ก็ออกมาเสียสิ...
  - จันทร์ - ออก... ฮี... ไม่เสียมรรยาทหรือ
  - รัตน - ออ... มรรยาทใครวางแล้วๆ คงนี้ว่ามีค้วยหรือ นี้นหรือมันมีมารยาท ออ... เลิกกัน
ไอ้รำวงบ้า ๆ นี้อะ เลิกนะ ที่นี้เห็นรำเป็นไม่ได้
  - จันทร์ - จะทำไม... รำไม่ได้จะทำไม
  - รัตน - เขาเห็นว่าสวยหนอยไซ้ไหมละ เขาถึงได้เอาไปรำอวดรูปโฉมอยู่นะ มันสวยงามตลอด
เคล้าอยู่นอยเมื่อไรละ ฮี... รูปร่างใหม่มา ตัวเร่หน้าตาไม่สวยยังงี้ ใครเขาจะดูว่า
เท่าไรเชียวะ เห็นใคร ๆ เขารอบเขาเอาไว้ใจใส่นะ เพราะสวยอย่างเคียวหรือกนา
มันไม่จริงสักคน ไอ้พวกปัสจาเหล่านี้ เฮอะ... หรือคิดวลาเขาจะจริงจังค้วย ถ้าเรา
ไม่สวย ที่อ เราไม่สวยยังงี้
  - จันทร์ - ออตามาว่าเขานะ ก็รัตนละ ไม่ใช่รักเพราะจันทร์สวยหรือ
  - รัตน - หยุคนะ ออตามาว่าฉันรักเพราะจันทร์สวย
  - จันทร์ - ก็หรือไมจริงละ ถ้าฉันไม่สวย รัตนจะรักหรือ (หัวเราะเยาะ ๆ)
  - รัตน - คีละ... แมคสวย ทั้งนะ ถ้าจันทร์เขาใจยังงั้นก็แล้ว คุณนี่ เห็นไหม อะไร..เห็น
ไหม
  - จันทร์ - ตาย... มีคโจน จะทำไมจันทร์
  - รัตน - คีละหรือว่าฉันรักจันทร์ เพราะจันทร์สวย บัคหม... คุณนี่...นี่
  - จันทร์ - ตาย... ตายแดง
- คนตรีกระหิมแขกอยู่ค้วย
- รัตน - นี่...สวยนัก นี่...นี่

อย่างที่เขารู้จัก

จันทร์ - หนูก็ความมัน เป็นไปไม่ไคร่หรือคะ (สะอื้น) บางคราวนะคะ หนูคิด ๆ อยากจะฆ่าตัวตาย เสียใจไหน เวรกรรมไปเสียที คุณก็คิด ๆ ไคร ๆ เขาก็เห็นหน้าหนู เขาก็เป็นเพื่อน ๆ เพราะเกลียดชัง บางคนเขาเรียกอีกนึ่งป้อม เพื่อน ๆ พวกนี้หลบหนกคาคา หนูอยู่ตัวคนเดียวในโลกนี้แท้ ๆ แม่เตพอ แม่เตเพื่อนฝูง พอหนูเคยพูดว่า หนูมันดูมาร... มาเกิด... หนูจึงอปลักษณ์ยังงี้ แก่ไม่คิดความมัน เป็นความเคราะห์ร้ายของหนูนี้คะ แก่ดูมึนคิดว่า หนูเป็นคนสร้างควมอับอายขายหน้าไท่แกแก ตามจริง ๆ เอะคะคุณซา... หนาคาหนูหน้าเกลียดขนาดลัวมาก เขียวหรือ

ชาติ - อ้อ... อ้อ ก็ไม่มากนักหรอก

จันทร์ - ไม่จริง... ไม่จริง หนูความมัน เละ เหลือเกิน และจนเกือบไม่โชหน้าคน หนูถูกระจก พอเห็นตองสะคุ่ง เกิดมาหนูก็ยังไม่เคยเห็นหน้าไครมา เกลียดเหมือนหนู

ชาติ - อย่าไปเสียใจนักเลยหนะ โชครกรรมของคนเราเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่พ้น ชีวิตเราอยู่เราก็คือสู้คืนวันต่อไป ^{อันที่จริง} ^{อย่างไรก็ตาม} อยากรู้คือความปรารถนาของเรา หนูรักเขาไซ้ไหม ฉะนั้นหนูก็ตองต่อสู้เพื่อความปรารถนาของหนู คล้าย... ๆ ต่อไปว่าวันหนึ่งจะเป็นของเรา วันหนึ่งเขาจะกลับมา หนูไม่สวย ก็หมดด้วยก็เพราะเขา เพราะฉะนั้นเขาก็ตองกลับมาเพื่อหนูอีกครั้งหนึ่ง

จันทร์ - คะ... หนู หนูจะคอยเขาต่อไป แต่คุณแน่ใจไหมคะ ว่าเขาจะกลับมาหาหนูอีก

ชาติ - ฉันทแนใจ เขาจะตองกลับมาอีกแน่นอน

จันทร์ - คุณจะขึ้นบ้านหนูใหม่คะ ถึงบ้านหนูแล้ว

ชาติ - ชอบใจ วันหลังดีกว่า เออ... ไหวพริบดีดีที่ว่า เดินไปอีกไกลใหม่....

จันทร์ - ไม่ไกลหรอกคะ หลังไร่น้ออกไปอีกนิด ก็ถึงแล้ว... อยู่ข้าง ๆ หนูยังออกไปนั่งคนเดียวบ่อย ๆ แต่... แต่มันก็อดคิดถึงเขาไม่ได้

ชาติ - ฉันทกลับละนะ วันสองวันจะมาคุยด้วยใหม่ แล้วที่พูด ซชาติม

จันทร์ - คะ คุณก็กับหนูเหลือเกิน ไคร ไคร เขาก็พูดอย่างนี้กับหนูเลยแหละคะ - ไม่มีจริง ๆ คุณคะ หนูกราบ หนูจะเชื่อคำคุณเสมอ คุณก็กระหิมขึ้น แล้วหัวกลอ

ชาติ (เล่า) - คินวันนั้น ซาฟเจานอนไม่หลับเกือบตลอดทั้งคืน คำพูดทุก ๆ คำจากจันทร์ หนูฟังดูอภัพ ยังตามติดมากองอยู่แทบสองข้างหูของซาฟเจา หลังซาฟเจาที่ไร ๆ ก็ยังเห็นใบหน้าผู้ยู่เละอะเทอะควยรอยแผล เป็นนัยนลสนหลอกให้ตองสะคุ่งตื่นด้วยความนาเกลียดขนาดลัว ใบหน้าของจันทร์ เป็นใบหน้าทีเหมือนศพเค็น ไคจริง ๆ ซาฟเจาเกิดมา ยังไม่เคยเห็นไครหน้าตา นาเกลียดเหมือนเซนนั้น ยิ่งอยู่ในเงาสลัวของแสงจันทร์ซะ เคนก็ไปคัมซาฟเจาควยแควคูดี้ไปควยเงา ~~แล้ว~~ เป็นร่องรอยหัวใบหน้า จนซาฟเจาเกือบไม่กล้าที่จะมองหน้านั้น ไคตรง ๆ ^{143 ม.}

แต่อย่างไรก็ตาม จันทร์เป็นหญิงที่นาสงสารที่สุดในความรูสึกของซาฟเจา

เธอมีลักษณะเหมือนคนกำลังลอยคออยู่ในน้ำลึก . จะจมน้ำจมแหล่ และโดยปราศจากคน
ช่วยเหลือแม่แทนคนเดียว ถ้าเป็นทานทานจะทำอย่างไร...? เออ..จะทำอย่างไร
ข้าพเจ้าเวียนไปที่บ้านของจันทร์อีกหลายครั้ง ไปเพื่อปลอบและให้กำลังใจ
แกหญิงผู้กำลังจะจมน้ำตายคนนั้นเท่าที่จะช่วยได้ จนในที่สุด เจ้าของบ้านที่ข้าพเจ้าอยู่
ก็อดสงสัยมิได้ ว่าเหตุไฉน แหกทางดินของแกจึงมีอันเป็นไปอย่างปลาดิบที่สุด

เจ้าของบ้าน -

นี่ คุณ...คุณไปเที่ยวบ้านนางจันทร์หลายหนแล้วหรือ

ชาติ -

ครบ ๔ ครั้งเห็นจะได้

เจ้าของบ้าน -

เป็นไปบ้าง... สนุกดีไหม

ชาติ -

(หัวเราะ) ก็ดีเหมือนกันครับ แปลกดี

เจ้าของบ้าน -

ผู้หญิงสวย ๆ มีออกตามเถไป คุณนึกยังงั้นนะ ถึงได้...

ชาติ -

ฮ่า...

เจ้าของบ้าน -

(หัวเราะ) ใคร ๆ เขาก็ว่าคุณไปติดพันกันทั้งนั้น

ชาติ -

ปู่ไซ... พ่อเลี้ยง ตายเลย ทำไมพากันเข้าใจกันยังงั้นไปได้ หน้าตายังงั้นเห็นจะ

เจ้าของบ้าน -

ดี ไม่ลงทรอกครับ ที่ไหนนะ เพราะสงสาร จันทร์ เป็นคนที่ทำสงสารเหลือเกิน จริง ๆ ครับ

เจ้าของบ้าน -

แควว.... มีคอนขาจะเป็นคนบ้า ๆ บอ ๆ อยู่สักหน่อยตั้งแต่หนานนั้นเป็นยังมีมา แต่
ก่อนเป็นคนสวนมากทีเดียว ใครเห็นใครรัก ใครเห็นใครหลงมันทั้งนั้น เจ้าคุณรักมัน
หึงขโดยเงื่อนหน้าเอาทำให้หมดสวย

ชาติ -

ผมทราบแล้ว จันทร์เล่าให้ผมทั้งหมด ดู ๆ เป็นคนมีกรรมมาก ยิ่งทะเลาะกับ พ่อคน
มีปากคอยว่าหน้าตาของตัวเองน่าเกลียด ก็ซัดบ้าง ๆ แสบ ๆ สติสตั้งซัดก็จะวนวายไปบาง
มันเป็นคว่ำหมอกซ์ ความขมขื่นของแก (หัวเราะ) ไช้ เห็นผมไปติดพันกับแกไปได้ แะ
คะครับ ผมเห็นจะไม่กล้าไปบ่อย ๆ

เจ้าของบ้าน -

นั่นนะซี ตอนแรก ๆ เห็นใคร ๆ พูกรัก ผมก็ซัดเอะใจ

ทั้งสองคนหัวเราะพร้อมกัน แล้วคนครึ่งกระหิมขึ้น ถลวเบาดัง

ชาติ (เล่า) -

โลกวันนี้จะกลุ้มของข้าพเจ้าเข้ามาแล้ว เหตุการณ์ในสัปดาวันก็ยังคงดำเนินไปอย่างเรื่อย
เรื่อยเหมือนเช่นเดิม คึ้นนั้น ข้าพเจ้าก็ไปบ้านจันทร์อีก นอกไม่ดูกว่า ทำไมชีวิตของ
หญิงผู้ยากพิศนนี้ จึงฝังเขาไปในจิตใจของข้าพเจ้าจนยากที่จะลืมได้ มันคล้ายความกั
งลใจอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งเกิดอยู่ในความรู้สึกของข้าพเจ้า อาจกล่าวหาไม่ได้ว่าอะไรลงไป
แล้ว ข้าพเจ้าต้องขาดความสุขไปเสียอย่างหนึ่ง

พระจันทร์

พระจันทร์คืนนั้นสดัว มีเมฆคล้อยอยู่เต็มฟ้า ลอยผานดวงจันทร์ก่อนแล้วก่อนเดา
มันทำ! ททางเดินไปสู่บ้านจันทร์ เคียวสว่างเรือง ~~แล้ว~~ ได้ยามมืดสดัว สดกับกุพิศนที่เคียว
จนใกล้จะ เกือบ ๕ โมง ข้าพเจ้าจึงได้บอกอากลับ หงมกลางการนอนงำตาของ
จันทร์ อ้อ... พณยานออกมาแล้ว ก็เป็นขุมไม้ใบหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าจะคงเดินตามเขาไป
ทะลุอีกทางหนึ่ง

เสียงคนครึ่งหมา ๆ เสียงใบไม้กระทบกันกรับ แล้วกระหิมขึ้นขาดหายไป

รัตน์ - โคร หยุค... หยุคเกือบวันนี้... หยุค

ชาติ - (เบา) ฉันเอง นี่ใคร

รัตน์ - โอคนกรุงเทพฯ ไซ้ใหม่ มาติดแมคนสวยหรือ บอกรูปร่าง ๆ ว่ามาเกี่ยวสาวที่ไซ้ใหม่

ชาติ - เปล่า เปล่าจริง ๆ

รัตน์ - อย่าโกหกนะ เดี่ยวพอพันคอขาด โคร ๆ เขาพูดกันทั้งนั้นแหละ ว่าแกมาติดจันทร์ที่หน้าเสียดใจมายังงี้ แล้วยังอุตสาห์เวียนไปเวียนมาอีกหรือ

ชาติ - รัตน์ คุณชื่อรัตนไซ้ใหม่

รัตน์ - (หัวเราะ) รู้อีกก็ แปลกใจใหม่ทัพบ

ชาติ - แปลกใจมาก แลวกก็ใจควย นี่นะ นายรัตนวางดวงพี่ออกดีกว่า - แล้วยังพูดกันอย่างมิตร ฉันมาคีนะ ไม่ชอบมารายอย่างที่นายรัตนคิด นี่นะ อีก ๒ - ๓ วันฉันก็จะกลับกรุงเทพฯ แล้ว ฉันไม่ได้ไปปรารภนายงั้นหรอก โยนควพเสีย... เราพอพูดกันโดยไม่มีภาพก็ได้ไซ้ใหม่ แล้วก็เป็นการพูดที่ด้วย

(๒๐๕-๗)

รัตน์ - ก็ได้ หัวไม

ชาติ - ฉันอยากพบนายรัตนเหลือเกิน แล้วไม่คิดมาก่อนเลยว่า จะมีโชคได้พบในคืนวันนี้

รัตน์ - ลั่น ๆ ก็ถวานะ

ชาติ - (กระแอม) ฉันอยากรู้ว่า นายรัตนหนีไปไหนตลอดเวลาปีเต็มที่ผ่านมา

รัตน์ - ถ้ามายังงั้นะ จะจับกันหรือ

ชาติ - มีประโยชน์อะไรถ้าจะจับ แล้วรู้หรือเปล่าวว่า ฉันจะเอาอำนาจอะไรมาจับ บอกแล้วขอให้เราได้พูดกันอย่างมิตร นี่เป็นใจจริงของฉัน

รัตน์ - ก็ได้ ที่นี้เคล็ดเข่าเข้าไป ที่เถินข้าง ตากข้าง ระแหงบ้าง ปีเต็มพอดี ฟังมาแอบอยู่แถว ๆ นี้ ได้เมื่อตอนหัวค่ำนี้เอง

ชาติ - หัวไมไม่ไปหัจจันทร์ หัวไมเมื่อก่อนหน้านี้จึงไม่มาที่นี่ ทำไมจะตองหนีเขาเหมือนเรามีโทษมาจนตรอย หัวไมทำบาปแล้วไม่ยอมรับบาป ทำไม.....

รัตน์ - ผม... ผมหนีไปแล้ว ผมกลัวจันทร์จะพยายามฆาตผม ผมกลัวตำรวจจับ กลัวทุกอย่าง ผมไม่ควรรทำยังงั้นลงไปเลย

ชาติ - จันทร์ไม่พยายาม แล้วก็ไม่ตองกลัวตำรวจจับ เรื่องมันคิดเดียวกับเท่านั้น รู้ใหม่ว่าจันทร์ยังรอคุณใจนายรัตนอยู่ ว่าจะรักเขายู่ออกหรือเปล่าว เขาไม่ไปพยายามคุณเลย

รัตน์ - โไปธ.... รอดผม จันทร์รอดผม จันทร์ไม่ไปพยายามฆาตผม

ชาติ - จริง ๆ คุณควรจะรับบาปของคุณได้แล้ว กลับไปหาเขวเสีย / มีเค็มของคุณ ทรมาณใจผู้หญิงคนนี้เพียงไร รอดตรงนั้นะ ผมจะไปเรียกจันทร์มาให้พบกับคุณ

รัตน์ - เดี่ยวก่อน ผมยังไม่รู้อะไร คุณมาที่หัวไม โคร ๆ เขาบอกว่าคุณมาติดจันทร์

ชาติ - ผมส่งสารจันทร์ คุณเข้าใจไหมที่ผมตอบอย่างนี้

รัตน์ - ผมเข้าใจ

ชาติ - คุณไม่เคยเห็นหน้าเขาเลยไซ้ใหม่ ตั้งแต่คุณสร้างกรรมกรบวรไว้แต่ครั้งนั้นแล้ว

รัตน - ยังเลยครับ ผมคิดถึงจันทร์เหลือเกิน แล้วยังรักเขามากเหลือเกิน ผมบ้าไปแท้ ๆ
มันโกรธจนระงับสติไม่อยู่ จริง ๆ ครับ โธ... แต่สิ่งที่มาจันทร์จะเป็นยังไงบ้างก็ไม่รู้
มันจะนำเกิดยุคศึกแค่ไหนก็ไม่รู้

ชาติ - (หัวเราะ) โย๊ะ) เคยขอบคุณคุณเองก็แล้วกับ แต่อย่าลืม ~~X~~ บาปอะไรที่คุณสร้างลง
ไปแล้ว คุณต้องรับ คุณอย่าสร้างมาบนนั้นซ้ำสองลงไปอีก

๕๗.
หนัก

รัตน - ครับ
(เสียงฝีเท้าเดินกรอบแตรบ คนตรีกระหึ่มแล้วเขา)

ชาติ - (ตะโกนเรียกเสียงไม่คังนั้) จันทร์ จันทร์ ออกมานั่นหน่อยสิ

จันทร์ - ฮว... คุณกลับมาอีกไซ้ใหม่

ชาติ - ลังมานั่นหน่อยสิ มีข่าวก็จะบอก

เสียงฝีเท้ากุกกกลงบรวโค

จันทร์ - อ๊ะไรคะสาวดี

ชาติ - เห็นความฉันทมาสิ เกี่ยวกับจะรู้อเอง

(เสียงฝีเท้ากรอบแตรบ คนตรีแย่งขึ้นเบา ๆ ตลอดไป

ชาติ - ๕ (เตา) เมื่อก่อนใหญ่ คอยเขามบึงควงจันทร์เสียสนิท ทำให้ทางเดินไปยังหมู่โยธา
ค่อนข้างจะมีคนมากสักหน่อย เมื่อถึงหมู่โยธาพเจ้าจึงบอกให้จันทร์หยุดรอคอย แล้วเขา
เขาก็เดินเขาไปประชุมเพื่อจะเรียกรัตน์ให้ออกมา เออ... มันช่างเป็นเหตุการณ์ที่แสนตลก
ตลกเสียนี้กระไร ๑ ปีเต็มในชีวิตรักของหญิงชายที่นวลสงสารทั้งสอง คราวนี้เองเขาก็จะ
โคพบกันควยความเขวใจอ(หัวเราะ) อ้อ... มันเป็นความภาคภูมิใจของชาวพเจ้า
เสียนี้กระไร ที่เขาทั้งสองจะมาพบกันโดยมีชาวพเจ้าเป็นผู้จัดการชักจูงอย่างรวดเร็วที่สุด

ชาติ - รัตน รัตน ออกมาสิ จันทร์มาแล้ว ยืนอยู่มิค ๆ นั้นแนะ

เสียงฝีเท้ากรอบแตรบคังขึ้น คนตรีกระหึ่ม

รัตน - จันทร์ จันทร์

จันทร์ - รัตนชา รัตน นินอยนี้

ชาติ - (หัวเราะ) ไปละ ตกคงกันเองเถอะนะ หวังว่าคงเรียบร้อย พรุ่งนี้ จะมาถาม
ข่าว สวัสดิ์....

เสียงฝีเท้าเดินแล้วหายไป

จันทร์ - รัตน...รัตนชา เธอกลับมาเมื่อไรนี้ อูย อวยารัตน์นั้นแน้นักซี...

รัตน - คิดถึงจันทร์ใจจะขาด จันทร์ มันมีคเหลือเกิน ทำไมนะ ฉันถึงจะได้เห็นหน้าจันทร์
จะได้ถูกรอบบ่าที่ทำไว้ ฉันทสสารจันทร์เหลือเกิน คราวนี้แหละฉันจะไม่จากจันทร์ ไปอีก
แล้ว ฉันก็กลับมาให้จันทร์ดูใจยังงี้ละ ว่าฉันจะรักจันทร์อยู่อีกหรือเปล่า

จันทร์ - รักจันทร์แนหรือจะ ไม่ใครรักจันทร์เพราะความสวยแนหรือจะ....

รัตน - จันทร์ ยังสงสัยอะไรอยู่อีก ไม่รัก..ฉันจะกลับมาทำไม เออ ทำไมพระจันทร์ยังไม่ทน

